

БАЛАДА НА СЕЛСКИЯ ВОЖД

Ридай покрусена Марица
край китни родни брегове,
и с глас в среднощната тъмница
удавници безброй зове...
Гя спомня в ю-ската привечер
край Славовица вражи бой,
откъснат като снежен глетчер,
как стряска нощния покой.

До мократа ѝ пазва падна
сразец най-верният ѝ син,
прегърна го нощта прохладна,
заплака сводът ведросин.
И колко нощи от тогава
не вдигна той към нея взор,
потънъл образът в забрава,
стопа се в здрачния простор.

Но вижда тя сега в нощите
край китните си брегове,
човек да броди край лъките,
народ след него да снове...
Не е ли кърдокос войвода
изправен, горд и несломим,
под звездното чело на свода,
повел народа си любим?